COLOMBINE

Nøgen står hun foran spejlet i gangen og studerer sit ansigt. Det er blevet værre, konstaterer hun. Huden omkring hendes øjne er fastere, hendes læber synes matte, øjenbrynene to fine, næsten utydelige streger. Hendes næse er for lige, arret på hagen som hun fik da hun en aften i fuldskab faldt på cyklen er ved at forsvinde. Hun er ved at miste sig selv og blive ét med resten. Colombine prøver at græde, men porcelænsdukker har ingen tårekanaler.
For en stund kommer kampgejsten op i hende, viljen til revolution og forandring og… mere. Var der ikke engang hvor hun stod imod, hvor hendes livs vej ikke var lige? Måske da hun læste. Eller i den korte periode hvor hun var sammen med Hector (de nåede så langt som til forlovelsen). Måske. Og måske ikke. Men nu er Colombine arrig, og hun vrisser af sit glatte spejlbillede. Prøver med et øredøvende råb at splintre dukkebarnet i glasset i tusind stykker. Men det bliver ikke til andet end et stille suk.

Jeg skulle aldrig være vendt tilbage hertil, tænker hun mens hun tager den storblomstrede plisserede nederdel på og hægter brystholderen fast. Jeg skulle have vidst at det fik omkostninger. Ingen undslipper Eustache Toutseuls kolde jerngreb, også selvom han er ens far. Det var ham der havde foreslået at Colombine kunne flytte ind nedenunder. Et pludseligt udbrud af faderlighed, velsagtens. Senere havde det vist sig at det snarere var et behov for yderligere tyranni, der havde drevet ejendommens aldrende vicevært. Senere, i mødet med opgangens øvrige beboere, havde Colombine endelig set sin far for den har var; en ynkelig parasit, så fortabt selv at alt hvad han vidste var at stjæle andres liv. Og alligevel kunne hun ikke undslå sig en knugende længsel efter ham.

I stuen tænder hun for fjernsynet, men det viser sig at der er det samme på alle kanaler. En dokumentar om en by, hvor beboerne er blevet til næsehorn. Højst besynderligt men glædeligt, mener kommentatoren der selv er et næsehorn. Colombine slukker igen. Verden er blevet et underligt sted, tænker hun og forsøger at forvandle sig til et næsehorn. Uden held. Hendes skæbne synes at være en anden.

Colombine tager lakskoene på. De minder hende om gamle dage, om dengang hun ikke var 36 og ikke var ved at blive til en dukke. De minder hende om dengang hun boede i opgangen med far Toutseul og den hæslige tante Penelope. Hun mindes de lange dage, hvor hun måtte sidde ved bordet med sine lektier og høre på tantes evige brok. Først senere forstod Colombine hvad senildement og alkoholiker betød. Dengang havde tantes ord større vægt: Det er din skyld, snotunge! Var det ikke for dig var Esposita aldrig gået udenfor i det grufulde vejr. Var hun mon så blevet ramt af en mursten? Nej! Så havde du endnu haft din mor, og jeg behøvede ikke at sidde her og opvarte dig. Men næ nej, du skulle bare have den dukke. Intet var for godt til lille Colombine. Se på din far, hvor pint han er! Jeg håber den dårlige samvittighed æder dig op indefra.

Det gjorde den, og det gør den, og Colombine står ved hoveddøren og ser sig tilbage. Det er som om

jeg er usikker

jeg er mistroisk
indelukket

jeg ser almindelig ud
mit ansigt er glat og trækløst

jeg ligner en dukke
kan lide at lave grimasser

jeg tror på nærhed

jeg længes efter accept
kærlighed
min far

jeg er bange for
at miste sig selv

der er noget i luften idag, noget foranderligt og skræmmende. En flig i Colombines hjerte glæder sig over udsigten til nyt, men mest er hun bange. Mest vil hun forsvinde videre ned i sin egen afgrund af samvittighedskvaler og fremmedgørelse og ensomhed.

Måske er det derfor jeg endnu er alene, tænker hun og går op ad trappen til opgangens loftsrum. Måske egner jeg mig ikke til tosomhed. Måske er det en straf. Colombine husker tiden med Hector som en fjern drøm, der for et øjeblik kommer til live igen. De daglige kontroverser, hans gentagne klager når han forsøgte at røre hende, hans måde at stirre anklagende på hende under aftensmaden. Jo, der var ingen tvivl om at han havde elsket hende, at han dybt inde ville hende det godt. Men trods alle gode ønsker var det endt i tragedie. Han kunne ikke holde hendes undskyldninger ud mere, råbte han ad hende. Du graver et hul for dig selv. Du er bange for mig. Det er umuligt at elske dig. Hvad fanden forventer du af mig? At jeg skal lave aftensmaden og holde min kæft?

Hun havde prøvet at forklare ham hvordan det stod til, men det var på russisk og han forstod det ikke. Og til sidst havde hun givet op, sagt at han bare kunne lade hende være i fred. Det havde han heller ikke forstået, skønt de havde indkøbt en russisk parlør til formålet. Men han havde ikke desto mindre ladet hende være i fred.

Men ikke mere. Ikke mere fred nu, tænker hun og roder kasserne igennem på loftet. Hun finder den hvor der står ”Toutseul, 1th”. Puster støvet af den og tager den med sig ud. Den er tung, og Colombine trykker på elevatorens NED knap. Jeg skal ned, tænker hun. Og når jeg når ned, finder jeg endelig ud af om også jeg er et næsehorn, en porcelænsdukke eller et menneske. I kassen her har jeg min fars fortid og min egen til dels. Han har måske glemt alt om den, men det er på tide at han husker.

For sit indre øje ser Colombine sig selv i faders lejlighed, siddende i hans røggrønne lænestol ved vinduet, med en kop te i hånden. Ved hendes side dæmonen Eustache Toutseul, nu med menneskeligt ansigt og tårevædede øjne og der er lyst i stuen, blændende hvidt og rart. Colombine lukker øjnene og smiler. For sit indre øre hører hun ham sige Det er i orden, Col. Det er ikke din skyld. Jeg els…

- Skal du også ned?

Colombine slår øjnene op. Elevatormanden Bido smiler fjoget til hende. En høj rad med skæve tænder og for lidt hår. Col ved at han altid har været lun på hende. Han er en idiot, en fjende, et indgreb i hendes liv som alt andet. Hun trækker sig tilbage og knuger den store papkasse tæt ind til sig, skønt den er så tung, så tung.

- Selvfølgelig skal jeg ned. Hvad havde du regnet med?
- At du skulle op, velsagtens.
- Vi er på øverste sal. Vi kan ikke komme længere op.
- Det kan man altid. Men nuvel. Lad os tage elevatoren ned sammen, så.

- Nej. Og hvad fanden mener du med at man altid kan komme op?
- At når der står NED, så kunne der lige så vel stå OP. Det er det samme.
- Op og ned er det samme? Har du mistet den sidste af dine brikker?
- Op og ned er det samme. De leder samme sted hen, medmindre man selv beslutter sig for noget andet.
- Op og ned er det samme. Så lad os køre op, da. Jeg har lyst til at køre op idag.
- Også mig. Og må jeg tilføje at du ser yndig ud.

Sammen går de ind i elevatoren, og hun trykker på Første. Han skæver grimt over mod hende, synes hun. Bido er far Toutseuls håndlanger, og det er måske derfor hun hader ham. Toutseul hyrede ham for år siden til at holde elevatoren i god stand, men Colombine har aldrig set ham med så meget som en skrue i hånden. Hun mistænker ham for at være en voyeur. Gyser ved tanken og stiller papkassen på elevatorens gulv, mens de kører ned. Stopper på tredje, og Mercedes træder ind, trykker på Stuen.

- Skal du også op, spørger Bido.
- Idiot, svarer hun. Hvorfor fanden kører den ikke hurtigere? Er det ikke dig reparerer lortet? Eller har du for travlt med at studere søster lystigs underhyllere, hvad?
- Hej Mercedes, siger Colombine.
- Hmrpf, svarer hun, finder et spejl frem fra sin lædertaske og nærstuderer sine læber. Kør nu, for helvede. Kør nu, kør nu.
- Har I hørt i radioen at de har lovet at i morgen bliver den sidste dag nogensinde, spørger Bido.
- Åndssvagt. De lover sgu så meget, vrisser Mercedes. Gid det var så vel. Sig mig, kører den her maskine overhovedet?
- Nej, vi må være nået frem nu, siger Bido.
- Jamen, er vi ikke mellem tredje og anden, spørger Colombine.
- Jo. Vi er gået i stå.

Colombine lukker øjnene og sukker. Et sted i ejendommen brøler en løve et desperat nødråb, mens modefrisører i ternede knæbukser triumferende klipper dens manke af.

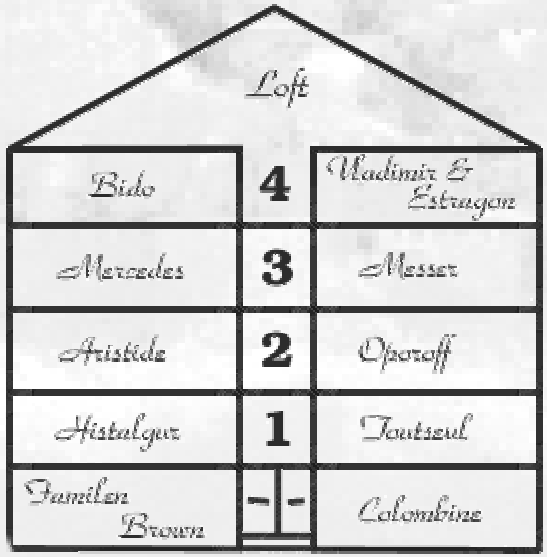

Familien Brown har gæster. Eller har de?

Histalgur tester toner.

Min far elsker mig ikke.

Aristide er opfinder. Hvad hans maskiner skal bruges til må guderne vide.

Eneboeren Oporoff er fars håndlanger. Jeg ved ikke hvilket plot de har udtænkt sammen, men det varsler ilde.

Mercedes har for travlt med sin kalender til at være høflig. Hun er farlig.

Messer er bange for at man skal stjæle hans dyrebare ting fra ham. Men han er ynkelig.

Elevatormanden Bido jager mig, fordi han ikke har bedre at tage sig til. Mon min far har sat ham til det?

Vladimir & Estragon er ikke til at tale med, altid optaget af højtragende diskussioner.

BIDO

Mens han ser sit hjertes udkårne på vej ned ad trappen, tænker Bido med gru tilbage på mødet med Fanden selv. Hvor det dog havde ændret hans liv. Eller havde det?

- Du reparerer elevatoren og holder styr på det praktiske, dikterede vicevært Eustache Toutseul.
- Ja. Det praktiske. Men… Jeg ved ikke hvordan man gør med elevatoren.
- Selvfølgelig ved du det. Men du ordner det praktiske, ikke?
- Jo. Det praktiske… Hvad, for eksempel?
- Det der nu er at ordne. Der er altid noget… Og så kan du samtidig lære min datter bedre at kende. Hun har brug for sådan én som dig. En praktisk mand. Ikke alt det fikumdik. Det har aldrig givet brød på bordet.
- Nej.
- Så det er en aftale?

Sådan var de to mænd blevet enige. Bido, der ikke havde bedre at tage sig til, var blevet glad. Forvirret, men opmuntret ikke desto mindre. Da han et par dage senere mødte viceværtens datter Colombine, havde kirkeklokker runget i hans baghoved. Oh, hvilken fryd. Men han fandt aldrig ud af at reparere elevatoren, og han fandt aldrig ud af hvad det var der skulle ordnes.

Alt dette skønt Bido i sandhed var en praktisk mand. Det havde han været siden han som to-årig fik til opgave at stå for opvasken, skraldet og snerydningen i sine forældres hjem. Det syntes at der med tiden kom mere og mere skrald, og vintrene blev hvidere og hvidere. Som tolv-årig var det en kamp for Bido bare at nå det hele. Til sidst var han blevet smidt ud af hjemmet. De sorte affaldssække hobede sig op, og hoveddøren kunne ikke længere åbnes for de enorme snedynger, der havde invaderet haven. Selv i sommermånederne. Det var som om opgaverne på uforklarlig vis forfulgte Bido, hvorend han rejste. Havde de bare givet mening for den unge altmuligmand. Men det var selvfølgelig det der var hele pointen.

Bido havde konkluderet at det var hans lod i livet at lave ligegyldige ting. Indtil han den dag blev sendt ud for at reparere elevatoren i Eustache Toutseuls ejendom. Den dag og de efterfølgende uger efter ansættelsen oplevede han en vis mening. Som det skulle vise sig erstattede Toutseul bare den ene meningsløshed med en anden. For hurtigt gik det op for Bido at der intet var at lave i ejendommen. Elevatoren havde en særlig evne til at reparere sig selv. Trapperne var altid skinnende rene, trods alderens patina der hører en gammel ejendom til. Der var intet at gøre andet end at jagte Colombine.

Det var lettere sagt end gjort. Bido var ingen skønhed. Hans tænder var skæve, hans hår på retræte. Og Colombine var så smuk, så yndefuld, så veltalende. Bido husker første gang de mødtes i elevatoren:

- Det er mig der reparerer elevatoren, sagde han til hende.
- Aha. Det er dig der er fars nye håndlanger?
- Jaeh… Og så ordner jeg alt det praktiske… Så hvis du har noget du skal have ordnet…

jeg er jovial

jeg er forlegen
kluntet

jeg er ranglet og ukøn
jeg har for lidt hår

jeg forsvinder i mængden
rømmer mig ofte

jeg tror på mening
på kærlighed

jeg længes efter kærlighed
at gøre en forskel

jeg er bange for
at forsvinde for verden
at være ligegyldig

- Nej. Ellers tak. Alt er fint, svarede hun og kiggede ned.
- Skal du op eller ned?
- Vi er på øverste etage, svarede hun. Man kan ikke komme længere op.
- Det kan man altid. Men nuvel. Lad os tage elevatoren ned sammen, så.
- Hvis du ser min far, vil du så ikke nok sige til ham at han skal fyre dig?

Hvor ihærdig Bido end havde været, var han aldrig kommet Colombine nærmere. Han var ikke i tvivl om at hun vidste, at han var lun på hende. Men hun var ligeglad. For Colombine var Bido en usynlig amøbe; sådan én der instinktivt lever videre, uden at have den fjerneste anelse om hvorfor. Hun havde ret.

Men det var ikke bare Colombine. Havde Bidos egen familie ikke behandlet ham lige sådan? Var det ikke altid ham der havde fået de mindste julegaver og den største opvasketørn? Og hvad med Eustache Toutseul? Han havde aldrig brudt sig om Bido. Han udnyttede ham bare. Ligeså med opgangens øvrige beboere. Bido vidste at de talte om ham bag hans ryg. At de lo ad ham. Men når han faktisk mødte dem i elevatoren eller på trapperne, var det som om han end ikke var der. Den bistre Oporoff undede ham ikke andet end et grynt en gang imellem. Forretningskvinden Mercedes studerede bare sin kalender med alle aftalerne og sagde Op eller Ned. Det var, for alle praktiske formål, flintrende ligegyldigt om Bido var der eller ej.

Hvad Bido oprindeligt havde troet var en velsignelse, viste sig at være en forbandelse, og bag forbandelsen Fanden selv. Eustache Toutseul havde bundet Bido til dette uendeligt dybe hul af intethed.

Hvor deprimerende det end var, fandt Bido en vej ud. I hvert fald en midlertidig lappeløsning. Han begyndte at ordne ting. Han glemte aldrig at Colombine var hans univers' centrum, men andet måtte han dog bruge sin tid på. Måske han derigennem kunne bevise sit værd. Så Bido gik igang med at skifte pærer. Han tog den fra fjerde og skiftede den ud med den fra anden. Han tog den fra første og skiftede den ud med en ny. Han spildte med vilje vin på trappetrinene, som han belejligt kunne vaske af når Colombine kom hjem. Bido skabte sine egne opgaver. Og sådan skabte Bido et rum for sig selv i Eustache Toutseuls ejendom.

Men det var som sagt kun en lappeløsning. I realiteten var Bidos eksistens lige så ligegyldig som den altid havde været. Så ligegyldig var han at det påvirkede ham fysisk. Bido havde hørt om en hel by, hvis indbyggere var blevet til næsehorn. Det var vel ikke mere underligt end sne i juli, og dog havde Bido aldrig troet at det skulle overgå ham. Men som Bido en dag studerede sit spejlbillede i elevatorens messing, gik det op for ham at han var ved at blive ét med verden. Han var ved at flyde ind i baggrunden, som en kamæleon. Over en længere periode forsøgte han at modarbejde denne upraktiske udvikling, men lige meget hjalp det. Uanset hvilket tøj Bido tog på om morgenen, blev han ét med sine omgivelser. Visse dage kunne han køre ned i elevatoren sammen med Messer og Mercedes uden at de opdagede ham. Det var et foruroligende tegn. Det *er* et foruroligende tegn.

- Skal du også ned, spørger han Colombine som er trådt ind i elevatoren med en stor papkasse i armene. Hun ser sød ud. Ligner lidt en dukke, synes Bido.
- Selvfølgelig skal jeg ned. Hvad havde du regnet med?
- At du skulle op velsagtens, svarer Bido.
- Vi er på øverste sal. Vi kan ikke komme længere op.
- Det kan man altid. Men nuvel. Lad os tage elevatoren ned sammen, så.
- Hvad fanden mener du med at man altid kan komme op?
- At når der står NED, så kunne der lige så vel stå OP. Det er det samme.
- Op og ned er det samme? Har du mistet den sidste af dine brikker?
- Op og ned er det samme. De leder samme sted hen, medmindre man selv beslutter sig for noget andet.
- Op og ned er det samme. Så lad os køre op, da. Jeg har lyst til at køre op idag.
- Også mig. Og må jeg tilføje at du ser yndig ud.

Det skulle han ikke have sagt. Men Bido kan ikke lade være. Hun ser yndig ud, og hvis han ikke siger det vil han sikkert dø. Eller forsvinde måske. I stedet dufter han til hendes hår, da hun trykker på Første. Lidt har vel også ret. Elevatoren stopper på tredje, og Mercedes træder ind, trykker på Stuen.

- Skal du også op, spørger Bido.
- Idiot, svarer hun. Hvorfor fanden kører den ikke hurtigere? Er det ikke dig reparerer lortet? Eller har du for travlt med at studere søster lystigs underhyllere, hvad?
- Hej Mercedes, siger Colombine.
- Hmrpf, svarer Mercedes, finder et spejl frem fra sin lædertaske og nærstuderer sine læber. Kør nu, for helvede. Kør nu, kør nu.
- Har I hørt i radioen at de har lovet at i morgen bliver den sidste dag nogensinde, spørger Bido. Han har lige hørt det. Det virker sandsynligt nok.
- Åndssvagt. De lover sgu så meget, vrisser Mercedes. Gid det var så vel. Sig mig, kører den her maskine overhovedet?
- Nej, vi må være nået frem nu, siger Bido.
- Jamen, er vi ikke mellem tredje og anden, spørger Colombine.
- Jo. Vi er gået i stå.

Og det er mig der er reparatøren, tænker Bido videre. Vi er gået i stå og for første gang kan jeg gøre en reel forskel og jeg aner ikke hvordan fanden i helvede man gør. Måske er det et tegn. Måske er det nu, at det er nu. Bido lukker øjnene og lover sig selv at han ikke vil forlade elevatoren, før han har vundet Colombines hjerte. Eller fundet sig selv.

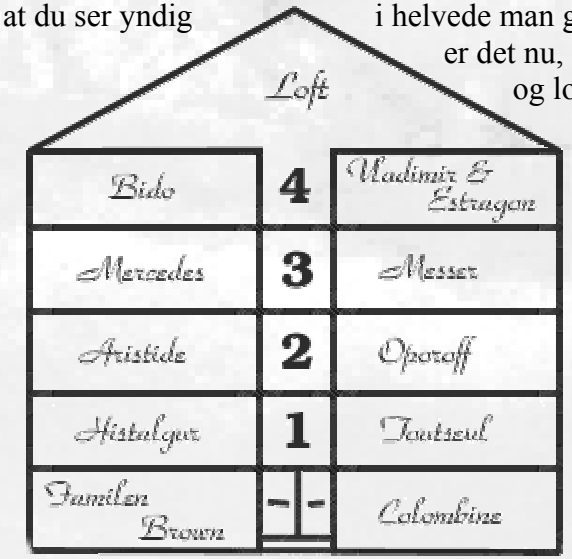

Familien Brown har gæster. Eller har de?

Colombine er viceværtens datter, mit livs lys. Men åh så skrøbelig.

Histalgur tester toner.

Toutseul jager rundt med mig.

Aristide er opfinder. Hvad hans maskiner skal bruges til må guderne vide.

Eneboeren Oporoff er Toutseuls håndlanger. Man ser ham aldrig, men rygterne går…

Mercedes har for travlt med sin kalender til at være høflig. Hun lægger aldrig mærke til mig.

Messer er bange for at man skal stjæle hans dyrebare ting fra ham. Stakkels mand.

Vladimir & Estragon venter på nogen, men får aldrig gæster. Underligt.

MERCEDES

Hun har for længst glemt hvorfor. Der er ikke tid til at tænke over det længere, og det kan for fanden da også være lige meget. Der er ting at gøre og ingen tid at spilde. Der er et møde i morgen, der er kunder i overmorgen, der er samtaler på fredag, på mandag, på tirsdag. Der er kryds i kalenderen, og der bliver flere og flere af dem. Aftaler, frokostmøder, rendez-vouser, forhandlinger. Knap er det ene forbi før hun må se frem mod det næste, og ofte kan hun ikke engang huske hvad hun skal med hvem. Så snart hun er gået ud af døren, har hun glemt hvor hun var henne og hvad pokker hun lavede dér. Men det er ikke det der er pointen. Pointen er i morgen, ikke i dag. Hvis bare hun kunne huske hvorfor, hvordan det var kommet at blive sådan.

Mercedes kigger på uret og tager sin kalender frem. Møde med Wilson kl. 12.00. Overstået. Møde med Torpedo kl. 15.00. Klaret. Så middagsaftale med Mercedes Senior, og senere aftenmøde hos Petrovski. Men den unge kvinde i det blå sæt kan ikke lade være med at undre sig, som hun står dér og venter på elevatoren. Hvem er alle de mennesker? Hvad er det, de skal snakke om? Lige meget. Hun finder tids nok ud af det. Forpulede elevator… Som den dog snegler sig nedad.

dovne hund

Uret på hendes håndled er et kinetisk præcisionsur. Remmen er af rustfrit stål, rammen platineret, viserne selvlysende, og det moderne vidunder kan overleve stort set alle tænkelige vejrforhold. Det går aldrig i stå, og det følger Det Store Ur på sekundet via elektroniske signaler, som sørger for at Mercedes aldrig, aldrig kommer for sent. Ikke så længe hun bevarer kontrollen og har kalkuleret plan A, plan B, plan C til punkt og prikke. Til netop det formål har hun lært sig byen at kende som sin egen bukselomme. Hun kender de eksakte afgangstider for de vigtigste busser og tog, hun har telefonnumre på otte taxaselskaber i mobilens telefonbog, og hun har udregnet gåtider fra byens trafikale knudepunkter til de typiske destinationer. Kontoret, hjemmet, de store kunder, banken, retssalen. Det hele er nøje tilrettelagt og sat i system. Oh, hvilket syn! Mercedes, den menneskelige evighedsmaskine; hun holder længere end et superbatteri og er mere pålidelig end en tysk kaffemaskine. Hun…

Tænker tilbage, men kun for en kort stund. Tænker tilbage på mødet med ejendommens vicevært, Eustache Toutseul. Hun er ikke stolt af den aftale, men den var nødvendig.

- Hr. Toutseul, som De ved arbejder jeg for Zoont & Partners, sagde hun og stirrede olmt på den gamle mand.
- Det ved jeg, ja. Byens fineste advokatkontor. Det ved jeg. De må have frygtelig travlt, hva'?
- Ja. Det er netop dét. Jeg er en travl kvinde, og jeg har brug for Deres hjælp.
- Så… Min hjælp? Det er vel noget med telefonen, antager jeg. Ikke sandt?
- Jo, netop. Jeg har særdeles vigtige kunder, særdeles vigtige forbindelser, som må kunne

jeg er fucking sur

jeg er pertentlig
jeg planlægger
jeg flipper ikke ud

jeg klæder mig nydeligt
jeg ser træt ud

jeg kigger ofte på mit ur

jeg tror på kontrol
logik

jeg længes efter ro
tid til at tænke

jeg er bange for at gå i stå

komme i kontakt med mig døgnet rundt. Døgnet rundt, forstår De?

- Ja, det forstås. Døgnet rundt, naturligvis. Så De kunne tænke dem at jeg passede Deres telefon i ny og næ, mens De er på arbejde? Bare for en sikkerheds skyld, hvis nu De ikke er til at få fat på trods alle Deres tekniske foranstaltninger.
- Netop! Bare i tilfælde af at jeg ikke er til at træffe. Og jeg er naturligvis villig til at betale Dem for Deres hjælp, hr. Toutseul.
- Tak, men nej tak. Det behøves skam ikke. Jeg hjælper Dem da med glæde. Med største glæde. Med ære.

Som sagt, så gjort. Eustache Toutseul var blevet Mercedes' personlige sekretær. I dagtimerne omstillede han hendes telefon til sin egen lejlighed, og i to år nu havde han været hende til stor hjælp. Han havde skaffet hende et utal af essentielle aftaler, væsentlige møder. Så mange faktisk at Mercedes havde måttet udstyre Toutseul med en opdateret kalender hver dag. Så mange at hun nu havde svært ved at følge med. Det var som om aftalerne opstod af det rene ingenting, som om hvert kryds blev til to, som blev til fire, som blev til flere endnu. Mercedes vidste ikke længere om hun skulle grine eller græde.

hold så op med at løbe rundt i huset

Som hun hører elevatorens rustne lyd tage til, bladrer hun om på næste side i kalenderen. Ikke nogen huller dér. Hun bladrer videre, videre til søndag, videre til den helt blanke side. Hun lader håndfladen glide ned over det hvide papir med de blå linjer, som for at føle tomheden der venter hende når ugen er omme. Hun lukker øjnene et sekund. Åbner dem igen og gisper. Søndag: Forhandlinger med Hexogram & Co. kl. 09.00, frokostaftale med frk. Ablan kl. 12.00, møde med Überheimer kl. 15.00, står der nu på siden. Hvem er de mennesker? Hvordan er de endt i hendes kalender? Er nogen af dem virkelige? Mercedes tager sig til hovedet og bladrer panisk i kalenderen. Hvad fanden er det for en høring? Juleaften? Påsken også. Ferien inddraget. Der er ikke nok tid til at komme fra punkt A til punkt B. Ingen tid.

vil du ende som mig

Jo, der er tid nok. Det er et spørgsmål om planlægning, og om en lille bitte smule fucking held. Hvis bare buschaufførerne holder tidsplanen. Hvis bare idioterne på den anden side af bordet holder sig til det væsentlige i stedet for at vræle op om deres stupide, utopiske krav. Hvis bare tingene flasker sig og folk ikke opfører sig som inkompetente røvhuller. Så er der tid nok. Men

i morgen er det din tur

det er ude af hendes hænder. Det er uden for hendes kontrol. Det er en ligning med for mange x'er, y'er og z'er. Hvorfor

fanden bruger du ikke din tid på noget bedre

kommer den fucking elevator ikke? Men så er den der, gitterdøren går op og Mercedes træder ind. I elevatoren står elevatormanden Bido og hans umulige kærlighedsobjekt, Eustache Toutseuls datter Colombine. Hun har en stor papkasse i armene, ser bedrøvet ud mens Bido griner sit fjogede grin.

- Skal du også op, spørger jubelidioten.

- Jubelidiot, svarer Mercedes og kigger på sit kinetiske præcisionsur. Hvorfor fanden kører den ikke hurtigere? Er det ikke dig reparerer lortet? Eller har du for travlt med at studere søster lystigs underhyllere, hvad?

Mercedes mærker blodets dunken ved tindingerne, det sikre tegn på at hun er et pikosekund fra at eksplodere. Verden af fuld af forhindringer.

- Hej Mercedes, siger Colombine.
- Hmrpf, svarer Mercedes, finder et spejl frem fra sin lædertaske og nærstuderer sine læber; bare for at tage sig til ét eller andet. Kør nu, for helvede. Kør nu, kør nu.
- Har I hørt i radioen at de har lovet at i morgen bliver den sidste dag nogensinde, spørger Bido.
- Åndssvagt. De lover sgu så meget, vrisser Mercedes. Gid det var så vel. Sig mig, kører den her maskine overhovedet?
- Nej, vi må være nået frem nu, siger Bido.
- Jamen, er vi ikke mellem tredje og anden, spørger Colombine.
- Jo. Vi er gået i stå. Vi

dør allesammen en dag, datter, spørgsmålet er hvad du vil bruge tiden på indtil da?

Sådan slår det hende pludselig. Sådan husker hun sin gamle fars fordrukne dundertale, kort tid inden hans krop bukkede under for sprutten og smøgerne.

jeg siger dig det, datter, det er nuet der slår os ihjel. det er derfor du må løbe. så længe du holder dig gående, kan du fortrænge elendigheden og glemme at det hele er ad helvede til. men var dig for at stå stille så meget som et sekund. det er dér tiden får ram på dig. grublerierne, tankerne, tvivlen. om livet og døden og meningen med det hele. fuck alt det! og løb, for helvede, løb til du har glemt hvorfor du løber, løb til du ikke længere ved hvor du løber hen… eller… eller du kan vælge at ende som din far.

Mercedes roder i tasken for at finde sin kalender, men det viser sig at der er to af dem. Hvis hun nu ringer efter en taxa, og hvis nu Bido får fingeren ud af røven og får repareret lortet her, så kan hun stadigvæk nå det. Hvis tingene flasker sig. Hvis hun holder øje med uret.

eller du kunne rive remmen af og smide lortet ud, finde ud af hvordan verden er når tiden er gået i stå.

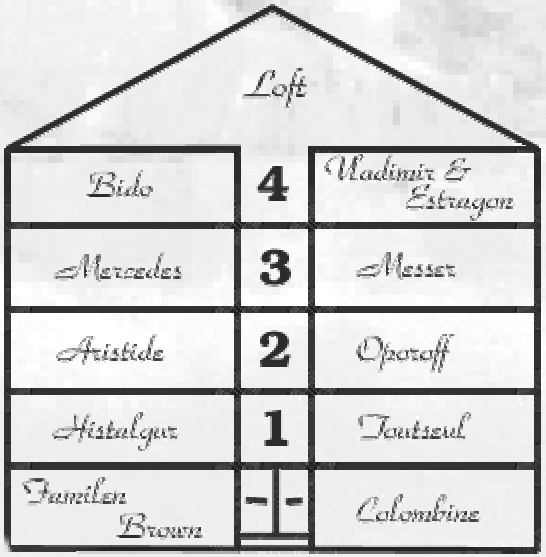

Familien Brown har gæster. Eller har de?

Colombine er Toutseuls lille snotunge, et forfjamsket dukkebarn.

Histalgur tester toner. Hvorfor?

Toutseul er et nødvendigt onde.

Aristide er opfinder. Af ubrugeligt tingeltangel.

Eneboeren Oporoff har ingen set i tusind år. Måske er han død. Forhåbentlig.

Messer er bange for at man skal stjæle hans dyrebare ting fra ham. Patetisk.

Bido er en ligegyldig jovial amøbe. Til grin over for sig selv og alle andre.

Vladimir & Estragon har valgt at bruge deres liv på at vente på nogen, som aldrig kommer.

MESSER

Nu. Larm ovenfra, ét eller andet sted mellem tredje og anden. Messer tager trappetrinene tre for tre, halser opad mod forløsning og snarlig genforening med sit fort. Svedperler triller ned fra hårgrænsen over hans høje pande, ned i øjnene hvor de blander sig med tårerne dér. Med rystende hånd tørrer han det salte vand af ansigtet, bider kæben endnu mere i, misser med øjnene og fortsætter. En beslutsom mand med et klart mål. Ha ha.

To minutter forinden. Messer tænker på nøgler. Messer tænker på sit hjem. Messer tænker på sit liv i ruiner, når nøglerne ikke er dér hvor de burde være.

I toget i morges. Messer gennemgår den daglige rutine. Rækker hånden ned i højre jakkelomme og føler efter: tyggegummi, cigaretter (otte tilbage), lighter (fyldt). Venstre jakkelomme: tegnebog. Skjortens brystlomme: solbriller, togpas. Højre bukselomme: småmønter. Venstre bukselomme: pas til kontoret. Messer rækker ned efter den sorte attachétaske i ægte girafskindslæder, som han købte sidste år på tilbud for 1299. Messer rækker ned efter sin taske. Messer famler efter sin taske, mens han smiler bredt til den unge pige med det imponerende brystparti overfor. En enkelt svedperle triller ned over Messers pande, mens han blindt roder videre efter det han ved må være der. Messer kigger ned, taber munden.

- Har du mistet noget, spørger den storbarmede Lolita og læner sig koket forover.
- Luk røven luder og fortæl mig hvad fanden du har gjort af min taske.

Kvinden rejser sig indigneret, og skønt Messer et kort øjeblik overvejer om hun har gemt tasken ét eller andet sted på sig, må han se i øjnene at hendes minimalistiske dress snarere går ud på at vise frem end at skjule. Femten tons grus vælter ned over Messer og slører hans verden. Min taske. Jeg har glemt min taske. Jeg havde den i morges da jeg tog hjemmefra, jeg låste døren jeg tog elevatoren ned gik ud og… den er i elevatoren! Har jeg tid til at vende tilbage? Nej. Var der noget vigtigt i den? Var der… Messer gør store øjne, braser sammen på sædet. Nøglerne, mine nøgler var i tasken, nøglerne til mit hjem, de var i tasken som de altid er. Alt er forbi, forstår Messer. Det hele er slut.

Resten af dagen rummer Messers indre kun ét. Nøgler. Hvorfor i satan og helvede skulle jeg glemme dem mine nøgler jeg kan ikke komme hjem jeg kan ikke komme ind huskede jeg i det hele taget at låse ordentligt? Jeg dobbeltlåste, checkede to gange, den var låst for helvede men så glemte jeg for satan i helvede mine nøgler de ligger i tasken og tasken ligger i elevatoren og jeg skal bare hente min taske og så kan jeg komme hjem. Hvis ikke det er for sent.

Tidlig morgen. Messer står i køkkenet, ved de tre kaffemaskiner. De er identiske. Messer synes ikke at han havde tre igår. Underligt, tænker han og tager kaffekoppen med sig ind i stuen. Han vælger at sætte sig på sofa nummer et. Hvornår købte han egentlig de to andre? Underligt, tænker han, stiller sin

jeg er manisk

jeg er materialist
fjendtlig
tryghedsnarkoman

jeg er slank og velklædt
jeg kæderyger

kontrol er penge er lykke
jeg tæller ofte mine penge

jeg tror på kontrol
planlægning
ting

jeg længes efter tryghed
sikkerhed
mit hjem

jeg er bange for forandring

kaffekop og rækker ud efter fjernbetjeningen til fjernsyn nummer ni. Da fjernsynene til gengæld ikke er identiske, tænder han for det forkerte. Underligt, mystisk, synes Messer og rækker ud efter kaffekoppen, men der står tre på bordet. Messer vælger en, kigger over mod vægur nummer fire og konstaterer at han snart må igang med dagens dont. Han rejser sig og kæmper sig vej gennem junglen af standerlamper, over til filkabinettet. Stod der ikke to kabinetter her igår, overvejer han mens han fremdrager kataloget fra skabet. Sært, men lige meget. Så går Messer igang med at opdatere.

Soveværelse: To loftslamper. Kryds. Fem identiske persiske tæpper. Kryds. Fjorten kopier af Hugo Eberlings Ting og deres Værdier. Rettes til seksten kopier (købte to antikvarisk igår). Fire forskellige natbordslamper. Rettes til to identiske (har jeg smidt ud og købt nyt?). Allerede på dette tidspunkt i processen er Messer arrig som en forsmået tyr, men der er lang vej endnu. Halvanden time senere er han færdig med dagens opdatering, og panikken breder sig da han gennemgår sin liste. Kun halvdelen af inventaret er som det var igår. En forværring, noterer Messer. Må holde bedre øje med tingene, noterer Messer. Må sørge for at låse døren bedre.

Det sidste viser sig imidlertid at være et problem. For på kommoden i gangen ligger otteoghalvtreds sæt nøgler, ikke identiske, imod fire igår. Iført jakkesæt og after-shave (men hvilken?) går Messer med rynket pande igang med at afprøve samtlige sæt, metodisk og tålmodigt. Finder endelig det rigtige eksemplar. Tager en avis under armen, den (rigtige) sorte attachétaske i venstre hånd, går ud. Låser døren med sit sæt nøgler. Låser døren op med sit sæt nøgler, går ind igen. Checker lyset i samtlige værelser. Går ud. Låser døren. Tager to skridt, slår sig for panden, går tilbage igen, tager i døren, låser den op, låser den i. Låser den op igen. Låser den i. Tager i døren igen. Slår hårdt på den for at mærke om den giver sig. Tager i den igen. Smiler veltilfreds, lægger sine nøgler i den sorte taske. Tager elevatoren ned og glemmer tasken.

I går aftes. Bogens sider lugter af barndom. Måske er det derfor Messer elsker Ting og deres Værdier så højt. Den er fyldt med historier om fantastiske opfindelser, design, brugskunst, køkkenredskaber, biler, elektronisk tingeltangel, tæpper, borde og stumtjenere. Messer fik sin første kopi som syvårig, af en onkel som brugte Eberlings mesterværk som inspiration til sine drømme. Bogen blev et familieklenodie, skønt Messer lagde mere i læsningen end forældrene. Far og mor sad ofte ved morgenbordet og studerede de vidundere, som de alle vidste de aldrig ville få. Åh, at tænke sig at folk bor sådan. Imens lagde Messer planer.

Værn om dit, står der på anden side af Ting og deres Værdier. Dit hjem er dit fort. Penge er styrke er magt er muligheder. Muligheder er lykke. Penge er lykke. Men værn om dem, for rødt kød tiltrækker ådselædere af den værste slags. Lykken er flygtig. Kontrol er vejen til stabilitet. Kontrol er penge er lykke. Messer nikker, smiler, bladrer om på næste side af bogen. Sukker saligt. Ud af øjenkrogen fanger han en bevægelse ovre ved gardinerne. Men det viser sig at gardinerne bare har ændret farve. Der er ingen andre end Messer i stuen. Han sætter sig tilbage i stolen til sin bibel, tænker på første gang han mistede kontrollen over tingene. Det er ikke mere end et par år siden.

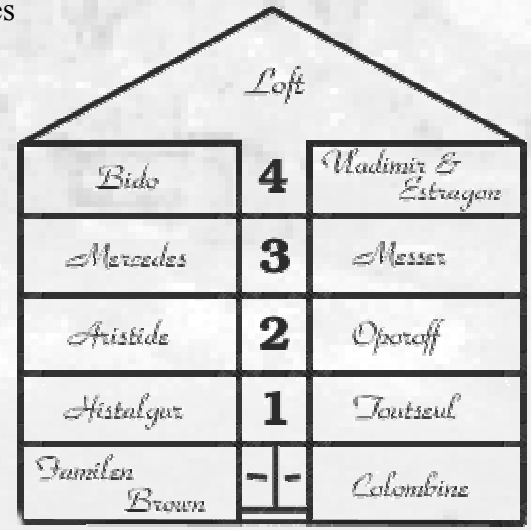

Et par år tilbage. Messer er flyttet til Eustache Toutseuls ejendom i Byen. Hans inventar er blevet bragt hertil i fire bugnende flyttevogne. Messer har brugt dage og dage på at indrette alt som han vil have det i den rummelige lejlighed. Messer har holdt ferie for at nyde sit nye hjem, for at indånde tingene og møblerne og føle dem. Messer arbejder i en bank. Messer er tilfreds, synes han selv. Alt er som det skal være. Der er styr på det. Kontrol er penge er lykke. Indtil den ambitiøse bankmand efter en lang arbejdsdag en aften finder sin hoveddør stå på klem. Panik koldsved rystende hænder åbner døren som knirker og indenfor står to ældre herrer midt i stuen. Trækker vejret dybt og brøler at de to for fanden i helvede skal skride ud af hans hjem, for det er for satan sgu da hans ting, og de kan edderperkeme ikke bare sådan bryde ind uden videre.

Det viser sig at de to herrer er vicevært Eustache Toutseul og nabo Oporoff. De syntes de hørte lyde inde fra Messers lejlighed. De ville bare være sikre. Fortsat god dag. Men da de to er gennet ud konstaterer Messer at der mangler sukker fra køkkenskabet, fem bolscher fra bolschedåsen og en kænguruskulptur i baobabtræ, som Messer havde med sig fra fjerne ejne. Sådan begynder det. Forandringen. Det flygtige liv har indhentet Messer. Og selvom det siden viser sig at resten af opgangens beboere er lige så kugleskøre som Toutseul og Oporoff, kan Messer ikke undslå sig en særlig foragt for netop de to. Ofte tænker han hadefuldt tilbage på de to der udløste lavineskredet.

Nu. Kontrol er ikke penge er ikke tryghed er ikke noget som helst og lad mig nu for fanden få fat i de skide nøgler så jeg kan komme hjem til mit eget, hvor intet alligevel er som det skal være. Messer trasker videre opad, mens billeder i hans sinds dyb fortæller historien om en fattig knøs der har knoklet røven ud af bukserne i succesens hellige navn. Det er en ballade om ham som aldrig fik lige så meget som de andre men greb til våben over for sin skæbne. Det er en sørgevise om en lille mands storslåede kamp for at få sit eget. En begravelsesmarch om hvordan den lille mand mister det hele igen, da omstændighederne rotter sig sammen imod ham.

Messer når trappeafsatsen på anden. Pludselig i vildrede. Der må gøres noget, tænker han. Jeg har ladet kontrollen smuldre mellem fingrene på mig. Kontrol er magt. Værn om dit. Bekæmp tilfældighedernes tyranni. Stol ikke på nogen. Placér skylden. Kæmp for din ret. Det står altsammen i Eberlings Ting og deres Værdier, og Messer søger tryghed i dens evige floskler. Søger… Søger… Ser en sort attachétaske og et sæt nøgler for sig. Misser med øjnene og fortsætter op ad trappen. En beslutsom mand med et klart mål.

Ha ha ha.

Familien Brown har gæster. Eller har de?

Colombine er Toutseuls datter. En kold sild, ligesom sin far.

Histalgur tester toner.

Toutseul er en farlig mand. Jeg mistænker at han vil mig ondt.

Aristide er opfinder. Har aldrig købt noget af ham, dog.

Eneboeren Oporoff er Toutseuls håndlanger, men man ser ham aldrig. Dystert…

Mercedes er en travl kvinde. Men med et godt hjerte inderst inde, fornemmer jeg.

Elevatormanden Bido reparerer hvad som helst, når som helst. Men hvorfor?

Vladimir & Estragon synes evigt optaget af højtragende diskussioner.

OPOROFF

Den gamle mand ser det hele i fjernsynet. I børneværelset en ung Oporoff i pyjamas, til tonerne af Vivaldi. I stuen en fordrukken far Oporoff, der netop har vist sin søn ind på værelset. Far har noget at ordne. I soveværelset mor Oporoff i dobbeltsengen med en firskåren mand. De er nøgne og fniser. I børneværelset holder unge Oporoff sig for ørerne og rokker sagte frem og tilbage, ti år gammel. Larm inde fra stuen da far Oporoff rejser sig. Ting vælter. Unge Oporoff rokker hurtigere, overvejer et sekund om det mon er sønnens hverv at hindre den forestående katastrofe. Imens mere larm, da far Oporoff vralter ud på gangen, videre ind i soveværelset. Hånlig latter fra de to i sengen. Panisk latter fra de to i sengen. Et hvin. Afdæmpede lyde, som en tung vase der falder på et tykt gulvtæppe. Halvkvalt hvin. Flere bump. Ikke flere hvin. Unge Oporoff rejser sig op, går ind i soveværelset og knuger sin mors forslåede lig, mens far Oporoff sætter sig i sofaen og drikker videre.

Men det er en film. Så pludselig splintrer samtlige vinduer i den store lejlighed, og sortklædte elitesoldater springer ind. En af dem har et rart ansigt, rusker unge Oporoff i håret før han fortsætter ind i stuen og sætter sytten kugler i far Oporoffs hoved. Men soldaten kommer tilbage, tager drengen i sine arme og kaster sig med ham ud af vinduet, ud i natten. De to lander på en helikopterponton, mens lejligheden bag dem eksploderer i et inferno af rødt og gult. Helikopteren flyver bort, senere bliver unge Oporoff optrænet blandt de bedste af de bedste, og han lever lykkeligt til sine dages ende som koldblodig dræber i regeringens tjeneste. En hævngerrig handlingsmand på personligt korstog mod alverdens utro mødre og fordrukne fædre.

Oporoff sukker og slukker for nyhederne. Ikke noget nyt i dag, tænker han og rækker ud i mørket efter en bazooka der viser sig at være en fjernbetjening. Lægger våbnet tilbage og fortsætter dagens dont; planlægningen af et sindrigt snigmord på en TV-vejrpige. Oporoff har aldrig brudt sig om hende. Og alligevel ved han at han ikke har det der skal til. Det har han aldrig haft. Havde han været en modig mand, havde Oporoff forhindret det eneste der nogensinde havde været værd at forhindre.

Det er netop hele pointen. Det er derfor Oporoff bor alene i dette mørke hul af en lejlighed. Nogle gange lykkes det den gamle mand at forestille sig, at hullet er en hule og at han selv er en viis eneboer. Nogle gange er hullet et gemmested, hvor den kutteklædte hævner skjuler sig mens politiet jagter ham. For det meste er det bare en stor umøbleret lejlighed, som Oporoff ikke har råd til, men som han alligevel ikke tør forlade.

- Hey, soldier, siger Oporoff højt til sig selv. Din krigsveteran, din gamle svinger; du ved jo godt at der ikke er mere derude. Ikke noget af relevans. Det er ikke fordi du er bange, vel? Det er fordi der ikke er noget at komme efter uden for din verden her. Yeah.

Fjernsynet tænder sig selv, og en helt i en politiserie taler til Oporoff. Ude skidt, hjemme bedst, siger han.

jeg er traumatiseret

jeg er virkelighedsfjern
ensom
forvirret

jeg er spinkel og uvasket
jeg har en slåbrok på

jeg lever i min egen verden
taler i filmklichéer

jeg tror på vilje
og handling

jeg længes efter fællesskab
selvtillid
liv

jeg er bange for verden

Dit liv er her, sammen med mig og alle de andre fantasier. Du er vores helt, Oporoff. I vores verden ville elitetropperne have afværget katastrofen. I vores verden havde du grebet til våben og forhindret din mors død. Så bliv på kanalen, gamle mand. Du ved vi elsker dig. (synger) Ooooooporoooff han eeeer vor heelt i nøøødens stuuund!

luk os ud, for satan!

Ooooporoff! Opoooooroff! Tra la liiiii da dummm!

haaaaallo?

Den gamle mand slukker for fjernsynet med et maskingevær, som nogle gange er en fjernbetjening. Irriterende med al den larm. Aldrig et øjebliks ro. Hvordan skal han kunne leve sig ind i den Gode Verden, når den Onde Verden insisterer på at presse sig på? Måske det var på tide at trække i kampuniformen og udrydde de sidste mider derude. Måske… Måske man bare skulle blive indendørs. Lad verden være verden.

På en anden kanal viser de en genudsendelse af Ondskab i Opgangen, med Eustache Toutseul som den Onde Vicevært, Oporoff som Slaven og Messer som Det Sagesløse Offer. I introen følger vi kameraet rundt i Oporoffs halvtomme lejlighed. Kameraet finder en stige i køkkenet, der går op til en lem i loftet. Lemmen åbnes og kameraet svæver videre op, gennem et hulrum, ud af endnu en lem og op i Messers lejlighed; et skatkammer. Klip til Eustache Toutseul, der sidder i sin røggrønne lænestol der nogle gange er en trone. Som en kejser taler han til sin undersåt.

- Oporoff!
- Ja, herre, hvisker soldaten Oporoff og knæler foran sin hersker.
- Du har ikke betalt huslejen, Oporoff! Igen, Oporoff! For anden måned i træk!
- Ja, herre, jeg ved det, hvisker soldaten og kigger ned.
- Så må du herske og dele, Oporoff! Plyndre og betale. Stjæle så du kan give. Du ved hvem jeg taler om, din horeunge.
- Ja, herre. Den rige mand.
- Netop, Oporoff! Plyndr og betal mig hvad du skylder. Eller jeg kyler dig ud. Bliv ellers ved med at holde dig for dig selv. Det er fint sådan, Oporoff. Vis ikke dit ansigt for nogen!
- Ja, herre. Jeg forstår.

Men det er en film. Så pludselig splintrer alle vinduer i Eustache Toutseuls lejlighed, og sortklædte elitesoldater springer ind. En af dem er Oporoff selv, bevæbnet til tænderne. Hurtigt likviderer han den onde vicevært med et enkelt skud for panden, springer så ud af vinduet, lander på en helikopterponton, flyver ud i natten og lever lykkeligt til sine dages ende som hævngerrig handlingsmand på personligt korstog mod alverdens tyranniske bolighajer.

for helvede er der nogen?

Igen! Oporoff slukker for fjernsynet med en kødhakker og kigger over mod hoveddøren. Al den larm! Aldrig fred. Aldrig styrke til at flyve bort fra det menneskelige morads. Aldrig ro til at sidde i mørket og forsvinde ind i intet. Aldrig fred til at lægge planer. Aldrig mulighed for at slippe ud af dragens kløer. Oporoff sukker dybt, koncentrerer sig om at lukke alt ude.

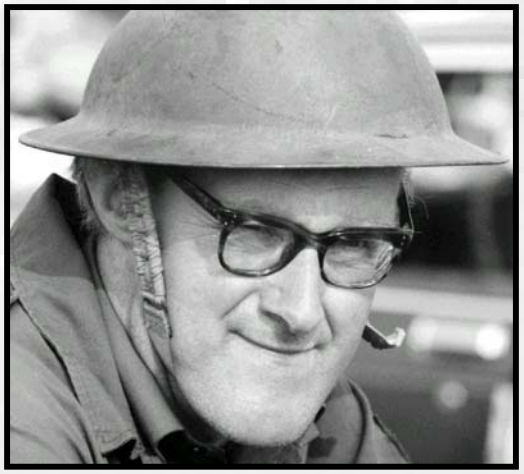

Inde i den gamle mands neurale hulrum er der immervæk hverken fred eller ro. Der er karneval. Alle som Oporoff nogensinde har kendt er klædt ud, bærer masker og gør underlige ting. Oporoff selv er en skyggeeksistens, der hverken påvirker eller påvirkes af den fysiske verden – et ensomt spøgelse i et univers af uigennemtrængelige løgne, som måske er sandheder. Har den Onde Toutseul nogensinde beordret mig at stjæle for at tjene til huslejen? Er jeg trænet af elitesoldater til at slå ihjel? Slog min far min mor ihjel, fordi hun var ham åbenlyst utro? Tog jeg en kniv og stak den i ham bagefter? Er verden uden for min dør virkelig omkommet under et jordomspændende vulkanudbrud? Har jeg levet de sidste tyve år af mit liv i denne lejlighed, uden nogensinde at gå udenfor? Oporoff kender ikke svarene på nogen af de spørgsmål, og alligevel dukker de tiere og tiere op.

luuuuk os uuuuud!

Men det er en film. Oporoff spiller sheriffen, sheriffen spiller slaven, slaven spilles af en kat der er bror til kaliffens kaffekop. I fjernsynet rapporterer Deres udsendte medarbejder fra en by, hvor beboerne er blevet til næsehorn. Højst besynderligt men glædeligt, mener journalisten der selv er et næsehorn. Også Oporoff er et næsehorn i reportagen. Tramper byen rundt og torpederer TV-vejrpiger, viceværter, forældre og elitetropper med sit kraftige horn. I reportagen er han ung igen, i live, samlet i et fællesskab af bissende næsehorn der udfordrer alverdens ulykke og sorg.

for fanden i helvede

Inden han ved af det har Oporoff slukket fjernsynet og står nu ved døren ud til opgangen, iklædt slåbrok, sutsko og bulet soldaterhjelm. Han ved ikke hvad han laver der. Men det er klart at det ikke kan fortsætte sådan her. Der er i forvejen for mange billeder inde i Oporoffs hoved. Opgangens stupide beboere skal krafteddeme ikke larme oveni. Det må høre op!

- Kaptajn! Ukendte farvande forude, siger Oporoff med sømandsstemme. Vi sejler ud hvor der er hajer og folk lider rigtigt, hvor alt er i farver og intet kan slukkes ved tryk på en knap, derude hvor børn ikke redder deres mødre fra døden og fjernbetjeninger aldrig er maskingevær, hvor fantasi ikke er det samme som handling.
- Javel ja! Så hæv det forpulede storsejl, for satan i helvede!

For første gang i tre-og-tyve år åbner Oporoff sin hoveddør og træder ud på anden sal i Eustache Toutseuls opgang.

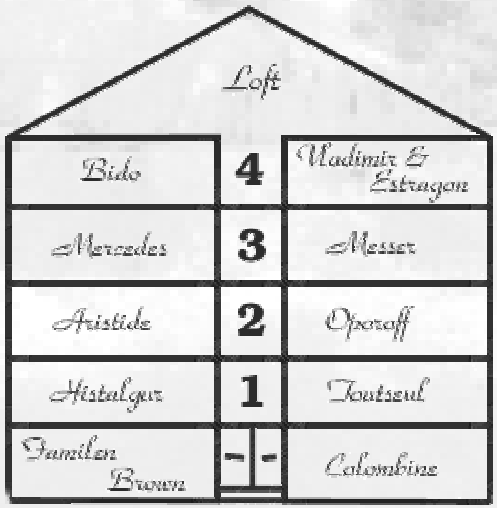

Familien Brown bor i stuen. De har mange gæster, hører jeg.

Colombine er Toutseuls datter. En god pige, tror jeg.

Histalgur tester toner.

Toutseul er fanden selv. En kold og kynisk djævel.

Aristide er opfinder. Tænk at man kan leve af det.

Mercedes hører man altid råbe efter elevatoren. Hun har travlt.

Messer holder for meget af sit hjem. Jeg er pinlig over for ham, men man skal jo leve.

Elevatormanden Bido er Toutseuls stik-i-rend dreng. Mon også han er farlig?

Vladimir & Estragon er filosoferende herrer, har jeg ladet mig fortælle.